

РЕШЕНИЕ

№ 6682

гр. София, 24.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 02.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **4602** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.чл. 95-97, вр. чл. 144, ал. 1, ал. 2 от Административно – процесуалния кодекс.

Делото е образувано по жалба от И. С. А. - Д., против постановен от инспектор по приходите при ТД на НАП – С., Офис „К. село“ ОТКАЗ за издаване на удостоверение за местно лице, изх. № 2202И0234968/14.04.2020 г., потвърден от директора на същата териториална дирекция, с Решение № 11/08.05.2020 г.

Подателят на жалбата лично и с помощта на адвокат поддържа същата с доводи за материална незаконосъобразност на отказа, позовавайки се на Спогодба между правителството на Република България и правителството на Държавата И. за избягване на двойното данъчно облагане и предотвратяване отклонението от облагане с данъци на доходите, като счита, че е местно лице. Допълнително ангажира писмено доказателство – Удостоверение, рег. № 328200-19464/19.10.2020 г., от Главна дирекция „Гранична Полиция“ – МВР, за доказване обстоятелството, по смисъла на чл. 4, ал. 1, т. 2 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица - пребивавала в РБ повече от 183 дни през 2019 г. Претендира се възстановяване на разносните за водене на делото – държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Ответникът, чрез юрисконсулт: оспорва жалбата; желае присъждане на юрисконсултско възнаграждение; възразява за прекомерност на претенцията за възстановяване на заплатеното адвокатско възнаграждение от 750 лева.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД от доказателствата, съдържащи се в административната преписка и неоспорени от страните, приема за установено

следното.

На 17.03.2020 г. И. С. А. – Д. – български гражданин, подала пред ТД на НАП – С., Офис „К. село“ Искане за издаване на удостоверение за местно лице, за 2019 г. (л. 20 от делото), в което посочила, че удостоверението ще ѝ послужи пред Инвестиционен фонд Ф. в И., с оглед избягване на двойно данъчно облагане. Компетентният орган по приходите, комуто било възложено искането, изискал допълнителна информация, като заявителят представил: писмено обяснение; копия на два договора за наем на жилищни имоти. Обяснено е, че: като физическо лице притежава къща в [населено място]; заедно със семейството си (съпруг и малолетно дете) живеят под наем в [населено място], на [улица], но адресната им регистрация е в [населено място], „К. село“, блок 189, в жилище, което е собственост на майката Б. А.; през 2018 г. и 2019 г. семейството е живяло заедно в [населено място], с изключение на случаите, когато заедно са пътували до Л. А. – САЩ. За да откаже да издаде удостоверението, органът по приходите е изложил мотиви, приемайки, че: „събраната информация“ не изяснява, къде е пребивавало лицето от 01.02.2019 г. до момента, възнамерява ли в бъдеще да пребивава в страната и за колко време евентуално ще пребивава; представените договори за наем, сключени на 01.02.2013 г. са за срок от една година, като няма споразумения за продължаване срока на действие, с оглед на което не са относими към периода 2019 г.; в информационната система на НАП няма данни И. С. А. – Д. да се осигурява като едноличен собственик и управител на [фирма]; не са представени „допълнителни документи от значение за извършване на преценка на критериите за „местно лице“, съгласно чл. 4 ЗДДФЛ“. Отказът е оспорен по реда на чл. 92, ал. 1 ДОПК, пред директора на ТД на НАП – С., като са приложени анекси към договори за наем (л.л. 41-44), видно от които срокът на наемното правоотношение е продължен до 31.01.2021 г. Териториалният директор отхвърлил жалбата с Решение № 11/08.05.2020 г. (л. 16), след като е изложил самостоятелни мотиви за отказа, позовавайки се и на ал. 5, чл. 4 ЗДДФЛ. В тази връзка териториалният директор твърди, че самият орган по приходите, издал Отказ за издаване на удостоверение за местно лице, изх. № 2202И0234968/14.04.2020 г. е приел, че центърът на жизнени интереси на И. С. А. – Д. не се намира в България, но такъв извод в отказа няма.

Доколкото на оспорване пред Съда подлежи Отказ за издаване на удостоверение за местно лице, изх. № 2202И0234968/14.04.2020 г. (чл. 95, ал. 1 ДОПК), а не Решение № 11/08.05.2020 г. на териториалния директор, настоящият съдебен състав, преценявайки основателността на жалбата следва да съобрази мотивите и основанията, изложени именно в отказа. Наличието на Решение № 11/08.05.2020 г. е от значение само и единствено за процесуалната допустимост на жалбата до Съда, предвид чл. 95, ал. 3 ДОПК.

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане и основателна, но по съображения, различни от изложените в нея.

Каза се, че обсъдените по – горе писмени доказателства не се оспорват от ответника. И. С. А. – Д. е поискала по надлежния ред издаване на документ за удостоверяване на факт с правно значение, а именно – че е местно физическо лице, за целите на Спогодба между правителството на Република България и правителството на Държавата И. за избягване на двойното данъчно облагане и предотвратяване отклонението от облагане с данъци на доходите. Дефиниция за „местно лице“, за целите на Спогодбата е дадена с чл. 4, т. 1 – „терминът „местно лице на едната договаряща държава“ означава всяко лице, което съгласно законодателството на тази

държава подлежи на данъчно облагане в нея поради неговото местопребиваване, местожителство, място на управление, място на учредяване или всеки друг критерий от подобно естество. Този термин обаче не включва лице, което подлежи на данъчно облагане в тази държава само по отношение на доходи от източници в тази държава“. За целите на българския Закон за данъка върху доходите на физическите лица понятието за „местно физическо лице, без оглед на гражданство“ е изяснено с нормите на чл. 4 с.з. В алинея 1 хипотезите са изброени алтернативно, в четири точки: 1. което има постоянен адрес в България, или; 2. което пребивава на територията на България повече от 183 дни през всеки 12-месечен период, или; 3. което е изпратено в чужбина от българската държава, от нейни органи и/или организации, от български предприятия, и членовете на неговото семейство, или; 4. чийто център на жизнен интереси се намира в България. Видно е, че дефинициите (хипотезите) на чл. 4, ал. 1 ЗДДФЛ са по-подробни, в сравнение с определението на чл. 4, ал. 1 от Спогодбата. Поради това и предвид разпоредбата на чл. 5, ал. 4, изр. второ от Конституцията на РБ не следва да се счита, че нормите на ЗДДФЛ противоречат на тези от Спогодбата и по тази причина подлежат на дерогация. С други думи, наличието на всяка една от хипотезите поотделно представлява самостоятелно основание да бъде прието, че едно физическо лице (български или чужд гражданин) е местно лице, за целите на данъчното облагане по ЗДДФЛ. За случая Съдът приема, предвид цитираното Удостоверение, рег. № 328200-19464/19.10.2020 г., от Главна дирекция „Гранична Полиция“ – МВР, че жалбоподателят А. – Д. е пребивавала на територията на РБ общо повече от 183 дни, през 2019 г. Този факт е достатъчен, за да бъде прието, че за целите на ЗДДФЛ и за целите на Спогодбата тя има качеството на местно физическо лице, по смисъла на чл. 4, ал. 1, т. 2, вр. ал. 2 ЗДДФЛ. При това изобщо не е необходимо да бъде обсъждана хипотезата на чл. 4, ал. 1, т. 4, за т. нар. „център на жизнен интереси“, както е направил териториалният директор. Изключващата клауза на ал. 5, чл. 4 ЗДДФЛ касае случай, когато за едно лице съществува само и единствено основанието по ал. 1, т. 1 – постоянен адрес в България. Само тогава на изследване подлежи обстоятелството, дали това лице има център на жизнен интереси страната. В., от мотивите на оспорения Отказ за издаване на удостоверение за местно лице, изх. № 2202И0234968/14.04.2020 г. не става ясно, на какво правно основание, сред изброените в чл. 4 ЗДДФЛ е отказано издаване на удостоверение. Липсата на мотиви представлява самостоятелно основание (арг. чл. 144, вр. чл. 160, ал. 2, вр. § 2 ДР ДОПК, вр. чл. 146, т. 2, т. 3 АПК) за отмяна на отказа. Административната преписка следва да бъде върната (чл. 96 ДОПК) на компетентния орган по приходите, при ТД на НАП – С., Офис „К. село“, който да издаде на И. С. А. – Д. съответното удостоверение за местно лице.

Отмяната на оспорения административен акт обуславя основателност на претенцията на жалбоподателя (чл. 161, ал. 1, изр. първо ДОПК), за възстановяване разносните за водене на делото – 10 лева държавна такса и заплатено възнаграждение на адвокат. Предвид възражението на ответника и с оглед разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК Съдът приема, че казусът, предмет на делото не се отличава с фактическа и правна сложност, поради което адвокатското възнаграждение от 700 лева, следва да бъде намалено на 500 лева – чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 96, чл. 97 ДОПК и чл. 78, ал. 5 ГПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от И. С. А. - Д., постановления от инспектор по приходите при ТД на НАП – С., Офис „К. село“ ОТКАЗ за издаване на удостоверение за местно лице, изх. № 2202И0234968/14.04.2020 г., потвърден от директора на същата териториална дирекция, с Решение № 11/08.05.2020 г.

ОСЪЖДА Териториалната дирекция на НАП – С. да възстанови на И. С. А. - Д. – ЕГН: [ЕГН] разноските за водене на делото и заплатено възнаграждение за един адвокат, в общ размер на 510 лв. (петстотин и десет лева).

ИЗПРАЩА административната преписка на органа по приходите, при ТД на НАП, Офис „К. село“ за изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на Закона.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване

СЪДИЯ: